

[Finansministeren.]

ringsprisen for rug og hvede, skal gå til nedbringelse af det meget store statstilskud, vi nu betaler til rugbrødsordningen, idet rugbrød som bekendt sælges til en pris, som er langt under, hvad de nuværende rugpriser ville betinge. Det er tanken, at rug- og hvedebrødsprisen samt melpriserne stort set skulle bevares på den nuværende højde, og da brødkornet nu vil blive afleveret til 50 kr., medens det i dag koster over 60 kr., vil det ses, at det er meget betydelige beløb af statens tilskud, der herved kan spares.

Hvad skotøj angår, har vi også på dette punkt en kunstig ordning i dag, idet vi har en meget lav maksimalpris på huder i forhold til udlandets hudepris. Dette nødvendiggør en udviklet og besværlig hudeordning. Det ville være tiltalende at ophæve hele dette system. Regeringen har dog ikke ment at burde foreslå dette i øjeblikket, da det ville give en meget betydelig forhøjelse af fodtøjspriserne, som ikke fuldtud kunne påregnes at blive modsvaret af den nedgang i kødpriserne, som også ville følge. Man har derfor i og for sig med beklagelse fundet at måtte betræde afgiftsvejen for dog at komme nærmere til den fodtøjspris, som et friere system ville give. Det vil formentlig på denne måde blive lettere at gå over til et friere system, når dette iøvrigt bliver muligt. Men det er iøvrigt tanken, som det også fremgår af forslaget, at $\frac{1}{3}$ af fodtøjsafgiftens provenu skal gå til udligningskassen for læder og skotøj. Derved bliver det muligt gennem denne kasse at sikre hjemmemarkedet den fornødne forsyning af huder, som ellers ville forlade landet gennem eksporten af levende kreaturer, idet man kan betale disse huder med udlandets hudepris og derved sikre større slagtninger her i landet, sådan at vi får de fornødne huder, uden at læderafgiften skal forhøjes yderligere. Dette betyder også en begyndende afvikling af hudeordningen, idet det muliggør en friere eksport af kød, end vi under det nuværende system har mulighed for.

Omfanget af den købekraft, der bliver absorberet ved disse forhold, kan desværre ikke angives bestemt. Provenuet af afgifterne for fodtøj, glas og porcelæn m. v. kan formentlig anslås til ca. 45 mill. kr. Dertil kommer måske ca. 40 mill. kr. for øl og spiritus, men forbrugets reaktion på dette område kan jo slet ikke forudses med sikkerhed. Man kan formentlig regne, at afgiften på tipsomsætningen vil give ca. 20 mill. kr. og stempelafgiften på lotterisedler

ca. 5 mill. kr. Men navnlig det første af disse tal er også ret usikkert.

Ved forhøjelsen af sukkerprisen vil blive absorberet ca. 35 mill. kr. årlig under de nuværende forhold, medens takstforhøjelserne formentlig vil andrage ca. 40 mill. kr. Hertil kommer så den købekraftsföringelse for det større landbrug, som kornordningen repræsenterer. Denne er det endnu vanskeligere at angive bestemt end de andre; vi ved, at afleveringsprisen for brødkorn bliver 50 kr., men vi ved ikke, hvad de frie priser for rug og hvede vil blive i det næste høstår. Skulle man dømme efter priserne i dag, må det antages, at den prisnedsættelse, der her gennemføres, ligger mellem 10 og 20 kr. pr. td. korn, og da det drejer sig om ca. $4\frac{1}{2}$ mill. tdr. brødkorn, skulle det betyde, at landbruget afgiver et beløb, der måske bliver 45 mill. kr., måske 60 mill. kr., måske et endnu større tal.

Alt i alt kan man derfor næppe sige stort mere, end at der i det kommende år bliver absorberet noget over 200 mill. kr., men det ville ikke være rigtigt at foregøgle rigsdagen, at en egentlig beregning af beløbet er mulig.

Lægger man dette oven på de allerede gennemførte skatter og selve prisstigningens forbrugsbegrænsende virkning, ligger der utvivlsomt heri en betydelig bremse på forbruget og dermed på importen. Det er jo yderligere tanken, som landbrugsministeren vil foreslå, at iværksætte en betydelig forøget produktion af indenlandsk brændsel og af indenlandsk gavnbræ, og dette skulle også forbedre betalingsbalancen direkte ved at formindske vort importbehov, eller om man vil, indirekte ved at opretholde vor produktion og dermed vor eksport trods mindre importmuligheder af disse fundamentale produktionsmidler.

Iøvrigt er regeringen villig til at drøfte spørgsmålet om foranstaltninger af lignende art, men vi lægger vægt på, at direkte indgreb overfor enkelte varer ikke har den betydning, som mange tror, idet man blot driver købekraften over til andre ting. Det fundamentale er derfor begrænsningen af den samlede købekraft.

Jeg skal til slut understrege, at det kompleks af forslag, som regeringen nu fremsætter, er en helhed. Det er ikke noget ultimatum — for naturligvis er regeringen villig til at drøfte enkeltheder —, men det må stærkt understreges, at de forskellige sider af dette program hænger nøje sammen. Man kan derfor ikke vilkårligt pille visse dele ud og sige: dem synes vi om, og dem gennemfører vi, men resten kasserer vi. Det er jo